

Somni amb un poeta

Un relat de: [Xavier Valeri Coromí](#)

Somni amb un poeta

Mentre alçava poc a poc les parpelles i prenia lucidesa, m'agafava recança del somni que acabava d'abandonar. Al meu voltant es concretaven els colors de l'habitació, la finestra, els armaris... La realitat quotidiana agafava les formes avorrides que servien d'escenari a una vida d'allò més corrent. Potser per això, vaig agafar el bloc i el bolígraf del costat del llum. Estava decidit a escriure perquè no volia que la realitat me'l fes oblidar. Es tractava d'un somni que prenia les definicions de les aparences de la realitat que passen durant la dormició i també la imaginació d'un desig impossible. En aquest darrer sentit, l'impossible era viatjar en el temps. Vaig agafar aire per poder recordar millor i vaig començar a escriure.

A mesura que el bolígraf definia les paraules sobre el paper. Vaig recordar que sortia d'un mur de boira, que anava vestit amb un xandall de color grana i que estava posseït per una estranya melangia. Davant meu, hi havia la Serra Cavallera, amb la punta del Taga al capdavant. De la punta nevada del Taga en sortia un núvol blanc que s'ajuntava amb el cel blau de la primavera. Em vaig veure a mi mateix caminant per sobre d'un prat quadrat marcat per quatre grans roques quadrades a cada extrem. Estava envoltat per un gran bosc de pins per tres dels quatre cantons, però en el quart hi havia una gran terrassa que donava a les muntanyes dels Pirineus. Tot seguit vaig plegar els ulls per tal que la foscor em tornés el protagonisme. És a dir, ja no em veia en un mirall sinó que era jo el que caminava sobre l'herba encara humida per la rosada del prat. Al capdavant de la terrassa, sota d'un gran roure, la figura d'una altra persona es retallava en el verd esplèndid de la primavera ripollesa. Se sentia el colpejar rítmic d'un picot i dues merles caminaven per damunt de l'herbei. Era un home de mitjana edat molt prim que duia un barret passat de moda. Però ja se sap que ara tothom vesteix com vol i n'hi ha molts que recuperen peces dels seus avantpassats. L'home estava absorbt en la contemplació del paisatge. Una cosa ben normal perquè jo l'he vist sempre i no me'n canso de mirar-lo. Estava tan concentrat que no s'adonava de la meua presència.

Bon dia – li vaig dir, en tant que l'observava encuriós. Jo sovint vaig a caminar per la muntanya i gairebé no em trobo mai cap persona tant absorpta en la contemplació del paisatge.

De veritat que és un bon dia –em va contestar, mentre em girava el cap per veure'm. Tenia un rostre triangular de faccions suaus: duia bigoti i barba punxeguda.

-És molt bonic –li vaig dir.

Sí - em va dirigir uns ulls molt oberts-, mirava el poble.

Llavors em vaig adonar que sota la muntanya hi havia una vall presidida per un petit poble. Sens dubte era Sant Joan, però un Sant Joan molt diferent. Era un Sant Joan similar al de les postals antigues. Aquelles que porten el nom de l'autor de la fotografia i els del pobles escrits amb tinta vermella en un extrem. Vaig detectar el Palau de l'Abadia, el Monestir, la plaça Major, el riu i el pont medieval. Sobre el pont passaven carros carregats d'una espècie de mineral que només podia ser carbó. Del poble arribaven els sorolls dels quefers quotidians: cops de martell, el xerricar de les serres, els crits dels encarregats de les fàbriques...Em va venir un calfred, quan vaig sentir el xiulet del tren i vaig observar que arribava un comboi arrossegat per una màquina de vapor. De la xemeneia en sortia el fum negre del carbó cremat. Vaig decidir deixar de mirar el poble per preocupar-me per la persona que tenia al costat.

Esteu molt aficionat.. –vaig veure que duia una llibreta i un llapis de carbó -que potser preneu apunts per dibuixar?

- Aquell home no podia ser cap altra cosa que un aficionat al dibuix o la pintura que agafava esbossos per un dibuix o una pintura definitius.

- M'agrada parlar amb la gent per aprendre paraules -em va sorprendre -. Vostè parla amb un accent una mica estrany, amb moltes sonoritats, però d'una manera molt catalana; mol genuïna, sense paraules agafades del castellà. sou d'aquí?

- Sí - vaig contestar estranyat-, cada dia em passejo per aquests prats per tal de caminar.

- Va bé home -va corrugar el front, estranyat-.

- Sí -estava una mica sorprès per tanta pregunta.-, estudio i tot el dia estic assegut per això m'agrada pujar aquí dalt per esbargir-me. Veig que us agrada d'apuntar coses?.

- Miro de copsar el paisatge dins del meu esperit i després transformar-lo en paraules - em va contestar, com aquell que res.

- Això ha de costar mol? - Aquella definició em recordava alguna cosa apresada a les classes de literatura a l'institut escola del poble.

- La bellesa de la creació em desperta unes sensacions que intento transmetre en paraules ordenades -va somriure -. La rogalia de Sant Joan de les Abadesses és molt bonica. Aquí a la muntanya de Sant Antoni he copsat imatges que m'han inspirat composicions molt boniques. No cal que siguin escenes extraordinàries. N'hi ha prou amb observar una vaca cega com pastura al voltant de la font del Covilar per adonar-se de moltes

veritats del món. Vaig fer un poema que és l'expressió sincera, espontània i pura del sentiment de dolor creat per la visió d'una vaca cega, de l'alegria de la contemplació d'un paisatge i de la sensació de tranquil·litat que em dóna el fet de trobar-me sol envoltat per una natura remota.

Per aquí vaig trobar un pastor em va fer confiança de la llegenda del comte que es relacionava amb l'abadessa. Veieu com és de profit venir a la muntanya

També hi mostro els meus dubtes sobre la finalitat de l'existència cristiana.

"Aquest home és un poeta ", vaig pensar. Mai m'havia trobat amb un poeta en procés d'inspiració. A mes semblava un bon poeta i, de veritat ara, n'hi ha pocs. Es molta casualitat trobar-se amb un poeta català de primera línia al terme de Sant Joan. Me'l vaig mirar bé i, sens dubte, no era en Joan Margarit ni en Pere Gimferrer, ni en Narcís Comadira. Ni cap dels que a vegades surten a les pàgines de cultura dels diaris. També em va semblar que era poeta i capellà.

- A què us dediqueu? -es una pregunta agosarada però no vaig poder- me resistir.

- Sóc periodista - em va mirar amb uns ulls profunds-. Treballo en un diari de Barcelona. Però essencialment sóc poeta

"El director de la Vanguardia o de l'Ara", vaig pensar. Tanmateix vaig deduir que incidir més en l'aspecte professional de l'home seria massa agosarat. Per això em vaig decidir per parlar de poesia.

Ha de ser complicat trobar paraules per explicar la bellesa d'aquest paisatge –vaig dirigir l'esguard cap al Taga. L'home assoleix la seva condició intel·ligent a través de la paraula, la qual com a expressió humana conté la plenitud del sentit de les coses – Em mirava fixament els llavis tremolosos pel que escoltava- - fins la pronunciada per un infant, en veu baixa, tan sols un murmuri- és el mitjà per assolir el coneixement espiritual de les coses.

Mireu això de l'esperit si que és una cosa que no me l'empasso –volia deixar clares les coses.

El misteri del desconegut i de l'infinit, és el que ens fan dir als poetes paraules vives que sens dubte sorgeixen d'una plenitud, a la qual li podeu dir esperit o una altra cosa.

L'home em va dur a una reflexió tan intensa, que vaig decidir deixar-la per un moment de més lucidesa. Ara sabia que era un poeta i, sens dubte, un bon poeta i, probablement, era un capellà o una persona vinculada amb l'església.

-Ben complicada la situació, ara.

-Sí home. Una crisi econòmica molt greu i una desengany total de les relació entre Catalunya i Espanya – em mirava com sorprès pels meus coneixements -. Jo vaig mostrar en públic el meu dolor pel moment d'una pàtria general, però, em podeu ben creure, vaig demanar comprensió pel fet català d'una manera desesperada.

"L'home està al dia", vaig pensar. Estava clar que coneixia bé la situació global. En conseqüència sí que es tractava d'un periodista important.

-És una crisi econòmica, però també de valors -va fer un somrís -. Això no obstant ens en sortirem, com sempre, a base d'esforç i de sacrifici.

- Jo no ho veig tan clar -vaig opinar-: en general, la gent sempre s'ha esforçat, però s'ha vist que el futur depèn de molts factors, per exemple de l'energia. El que és veritat és que la crisi ho ha ofegat tot. Ara jo no es parla de la realitat nacional catalana. No ens volen, ni ens estimen, ni res. Però tampoc ens en volen fora.

- Ha estat un gran desencís - em va mirar amb la barba alçada-. El problema és que no ens escolten. Ens tenen per una província de la perifèria amb rareses com una llengua pròpia. No comprenen que la llengua representa el nostre esperit col·lectiu i que per això mateix no la volem ni la podem substituir. Llavors prefereixen no entendre l'esperit del nostre poble i, en base, al desconeixement ens rebutgen. Enteneu ara l'abast de la paraula esperit? Jo vaig assentir amb el cap perquè entenia que l'esperit d'aquell home englobava tota la creació i estava connectat a tots els elements del món. "els humans som antenes connectades per alguna cosa encara més gran que la paraula", vaig pensar. Després vaig deduir aquest home es refereix a l'origen de la paraula; és a dir, la causa de l'enteniment.

- Se'ls podria dir adéu per sempre –Va alçar les parpelles per dirigir-me una mirada severa.

- Dir-los adéu per sempre? – Això és el que he somniat tota la vida i de fet la majoria del meu poble ho somnia a vegades en silenci, a vegades en veu alta. Per això vaig contestar: